

Pötyi a kismalac és az elvarázsolt föld

Elt egyszer egy kis családi házikóban egy kedves család. Az udvarukon élt egy kíváncsi, tiszta szívű kismalac, akit Pötyinek hívtak. Ez szép házikó Eger városában volt, pont ott, ahol a vár fala és a szőlőhegyek találkoztak. Hatalmas kertje volt a családnak, ami elért a Bükk hegység lábáig. A kert tele volt fűszernövényekkel, zöldségekkel és sok-sok gyümölcsfával.

Pötyi egész nap kicsi óljában szorgoskodott, és mindig szeretetteljesen figyelte a családot. Érezte a házból kiáramló finom illatokat, amikor a család süttött-főzött. Az almás lepény illatának nem tudott ellenállni.

Nézte-nézte a gyönyörű udvart és elszomorította, hogy a kert végén ott állt a Szemét-hegy.

A Szemét-hegy nem volt más, mint az otthonuk udvarán álló nagy, szürke kuka. Sok minden gyűlt benne, és hétről-hétre csak nőtt.

Egy borongós hétfő reggelen Pötyi látta, ahogy a gazdája kidob egy gyönyörű, de már fonnyadt lecsópaprikát. "Ó, de kár!" – gondolta Pötyi. "Ennek a paprikának a Szemét-hegy helyett a borvidék földjében lenne a helye! Milyen édes lenne tőle a szőlő!"

Pötyi elhatározta, hogy megmenti a paprikát. Felkapta és titokban kivitte a kertbe, pont oda, ahol a hűvös, öreg diófa árnyéka vetődött. Ahogy a paprika hevert a fűben, a földből hirtelen felbukkant egy apró, csillogóan barna fej. Egy szemüveges, mosolygós földigiliszta volt az, akit mindenki Feri bácsinak hívott, mert olyan bölcs volt, mint egy professzor.

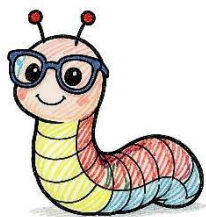
"Jó reggelt, Pötyi! Mit cipelsz ilyen szomorúan?" – kérdezte Feri bácsi.

"Jó reggelt, Feri bácsi! Megmentettem ezt a szép paprikát a Szemét-hegytől, de most nem tudom, mit kezdjek vele! Szomorú, hogy kárba vész, pedig a mi földünkben termett!"

Feri bácsi felnevetett. "Kárba vész? Pötyi, drága barátom, a Földanyának nincsen hulladéka, különösen nem itt, Egerben! Csak véletlenül került ide, mutatom hol van a többi maradék. Nézd csak, milyen okos család lakik itt! Gyere és láss varázslatot!"

Feri bácsi vezette Pötyit a kert egy távoli, árnyékos sarkába. Ott, a Bükkre néző oldalon állt egy fából készült láda. Bent egy nagy, sötétbarna, gőzölgő halom állt. Ez volt az Egri Bűvös Kupac, azaz a Komposztáló.

Feri bácsi elmagyarázta, hogy ide gyűjtik az összes elhasznált növényi részt: a fonnyadt leveleket a gesztenyefáról, a fűnyesedéket, és persze a konyhai növényi maradékokat. Ez egy titkos társaság otthona, a földigilisztáké, baktériumoké és gombáké.

"Nézd, Pötyi!" – mondta Feri bácsi. "A banánhéj, a tojáshéj, a száraz fű... ők mind értékes anyagok. Mi melegítjük, rágjuk és kevergetjük a Kupacot. Az idő és a szorgos munka hatására ebből a sok maradékból egy sötét, morzsálódó, vitaminban gazdag anyag lesz. Ez a mi Komposztunk!"

Pötyi nagyon elcsodálkozott, hogy eddig észre se vette ezt a csodálatos dolgot a kertjükben. Örömmel futott vissza a családhhoz, hogy elújságolja nekik mit látott, és a paprikát betette a komposztládába.

Meg is mutatták neki a piros vödört, amibe belekerülnek a fonnyadt zöldségek, a teafilterek és a tojáshéjak. Így Pötyi lett az új felelőse a komposztálásnak: amikor a vödör megtelt, Pötyi és Feri bácsi vitték és öntötték a Varázsládába. A láda lakói kezelésbe vették a konyhai hulladékot és indult is a komposztálás folyamata.

Amikor tavasszal eljött a vetés ideje, a család Pötyi tanácsát követve a kiskerti ágyásba szórt az elkészült komposztból. A virágok nagyobbak, színesebbek lettek, mint valaha, a paradicsomok pedig édesebbek és lédúsabbak. A kert tele volt gyönyörűségekkel, a termés pedig pont olyan bőséges volt, mint még soha. Földanya meghálálta a gondoskodást és sokkal több termést adott a családnak.

Pötyi odafigyelése elterjedt a környéken és az óvodások kedvence lett. Sorba mentek az ovis csoportok és látogatták meg a Varázsládát.

